

Zprávy z farnosti

04/2002

Opět zaznívá radostné ALELUJA!

O vánocích se radujeme, že se nám narodil Spasitel. Nyní se radujeme, že se dílo vykoupení naplnilo. Je to podobné tomu, když člověk začíná nějakou práci a má z ní radost a potom, když po mnoha překážkách a obtížích toto své dílo dokončí. Také se raduje, ale je to radost hlouběji prožitá. Takovou radost můžeme nyní zažívat. Radost je vnitřní záležitost našeho srdce. Co udělat, aby tato radost byla skutečně hluboká, opravdová? Záleží na tom, jak dáme Bohu možnost vstoupit do našeho srdce. Nejen touhou po Něm, ale že se snažíme důsledně žít tak, jak nás k tomu vede. Boží přikázání, hlas svědomí, láska k bližním, modlitba, svátost eucharistie, svátost smíření.

Ať vás provází Boží požehnání po celou dobu velikonoční i v celém roce.

To ze srdce přeje

P. František

O svátosti smíření

Ve svátosti smíření má své místo nejen smíření s Bohem, ale i smíření s církví, s lidmi. Proto svátostné rozhřešení po vyznání, pokání a lítosti vyjadřuje nejen odpouštění hříchů, ale je i znamením obnoveného společenství s církví. Svátost smíření je dnes totiž velmi často považována za ryze soukromou záležitost s vyloučením veřejnosti. Nejde však o soukromou svátost! Všichni křesťané se mají za sebe modlit, navzájem soucítit, a ne sebou pohrdat a posuzovat se. Současně je třeba brát víc vážněji povinnost své hříchy po odpuštění napravovat pokáním a dobrými skutky vůči druhým lidem.

P. Jirí Kaňa



Co je a kdo je mé tělo?

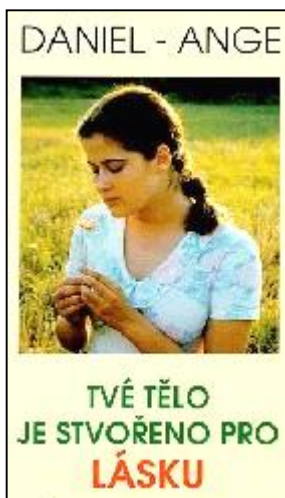
Naslouchej hlasu srdce

„Vaše tělo je chrámem svatého Ducha, který ve vás přebývá Proto svým tělem oslavujte Boha!“

Bible 1 Kor 6,13-20

„Uctívat tělo? Ne, nikdy! Pohrdat jím? Ani to ne! Znat a ovládat své tělo? Ano! Proměnění těla? O to přeče jde!“

Jan Pavel II. (promluva k mládeži, Parc des Princes, Paříž 1980)



Na počátku se Bůh se zalíbením dívá na své stvořitelské dílo. Jako dítě nad vším žasne. „Jak je to všechno krásné a dobré!“ Vše je dokonalé až na jednu věc: „Není dobré, aby byl člověk sám!“ A tak dal Bůh muži ženu za cenu utrpení. Dar z Božího Srdce. Svěřil jednoho druhému. Ženu stvořil jako poslední. Ona je vyvrcholením celého stvoření. Je jeho konečným bodem, završením. Teď si Bůh může konečně odpočinout. Je spokojený se svým dílem. Věří, že je vše na dobré cestě. A muž je nadšený stejně jako Stvořitel. Ozývá se jeho volání: „Tato žena je částí mého těla!“ Skrze oba dva bude Bůh dál pokračovat ve svém stvořitelském díle. Už nebude jediným dárce života. Adamova a Evina krása jsou největší Boží radostí!

Pravoslavný malíř ikon Nicolas Greshni vyobrazil na jedné své fresce románského kostela ve francouzském Středohoří Evu, jak vychází z pravého Adamova žebra a vrhá se do náručí Krista-Stvořitele, který se na ni se zalíbením dívá a tiskne ji v náručí. Kristus je první Evinou láskou!

CO JE A KDO JE MÉ TĚLO?

Pro zdravou ekologii těla trochu teologie

Odchylky a úchytky

Člověk se všude setkává se spoustou mylných koncepcí a množstvím polopравd o svém těle. V platonismu se tělo považuje za jakýsi druh vězení, ze kterého se malá nešťastná dušička snaží co nejrychleji dostat ven. Tělo je zde vyloženě nedobré. Manicheismus to v mnohém doplňuje.

Ve východních filozofiích se tělo považuje za jakýsi druh vyměnitelné schránky. To znamená, že pro duši mohou existovat desítky, ne-li stovky různých tělesných forem. Duše tak může přestupovat z jedné schránky do druhé a tedy i přecházet od jedné existence ke druhé. Podle této filozofie je tělo úplně odděleno od duše, takže je otázkou, jaké je vůbec spojení, vazba mezi duší a tělem!

Pro průměrného Západoevropana tělo často neznamená nic víc než jen nástroj k práci, luxusní předmět či zdroj požitku.

Každý z těchto odchýlných názorů v sobě obsahuje a vzápětí vyvolává sexuální výstřednosti. Ty mají společné to, že tělo neuznávají, redukují je jen na něco vnějšího a podřadného, berou tělo jen jako jakýsi neosobní doplněk.

Jak je tomu ale doopravdy? Jak na tělo nahlíží Bůh - ten, kdo mi tělo daroval poté, co je uhnětl „vlastníma rukama“? To, že chtěl tělo i sám pro sebe skrze Ježíše Krista, dokazuje, jak si těla váží, jak ho má rád, jak si ho cení pro jeho nekonečnost a nepomíjivost!

To je tedy mé tělo

Tělo není věc, protože je živé. Tělo jsem já. Tvoří mou osobu. Nejsem jen tělo, protože jinak bych byl pouze dokonalejší živočich. Žádné zvíře nemá nesmrtelnou duši a ani ducha, který by mohl ovládat svět.

Stejně tak nejsem jen duše. Nejsem přece žádný anděl nebo duch. Tělo mě připoutává ke světu (k vesmíru), zasazuje mě do historie, pomáhá mi orientovat se v časoprostoru. Tělo a duše ve mně tvoří jednotu, není možné je od sebe oddělit. Jejich vzájemný vztah není jako vztah obsahu k nádobě či vězně k vězení, nýbrž je to vztah založený na jednotě vytvářející vzájemný celek.

Toto vzájemné propojení do celku uznává i současná biologie a medicína. Duše a tělo existují jen ve vzájemném vztahu. Nikdy neexistují samostatně. Duše oživuje tělo a tělo vyjadřuje duši.

V těle nemohu bydlet, protože tělo jsem já. Jsem tělo do té míry, do jaké se dávám druhým, jaké vytvářím vztahy s druhými a jak jsem zakotven do konkrétní životní situace.

Obávám se, že kdyby tělo nebylo mou součástí, nepotřeboval bych je ke svému zrození z muže a ženy, kteří se spojili v lásce, aby mi dali život. Andělé nemají rodiče; nemají tělo.

Kdyby tělo nebylo mou součástí, nepotřeboval bych lidi kolem sebe ani pro svou existenci, ani pro své přežití (jen se podívej, kolik je potřeba lidí z masa a krve na to, abych měl každý den co jíst).

Tělo mě spojuje s ostatními

Tělo mě staví do závislosti na společnosti a současně mně umožňuje stávat se sebou samým. Skrze tělo se dávám druhým a obráceně, přijímám je. Projevují se a odevzdávám se. Tělo je mým bohatstvím; ochuzuje mě; jsem v něm zavázán druhým. Tělem se navzájem doplňujeme. Spojuje mě s celým lidstvem v jednu rodinu.

Tělem je mé já svázáno se stvořením. Skrze ně cítím sounáležitost s vesmírem, jedním obrovským tělem. Mé tělo omezují zeměpisné a historické hranice. Celá má fyzická existence je tak podmíněna atmosférickými hodnotami a planetárním systémem. Tělo mi umožňuje bezpečně se pohybovat v prostoru a čase, aniž by potlačovalo mou svobodu. Nejsem jím manipulován. Mám moc s ním souhlasit, nesouhlasit, a dokonce je i ovládat. Připadám si jako slalomář: překonání každé branky je malým vítězstvím. Slalom je daleko elegantnější než „sjíždění svahu šusem“: Učím se tak ovládat své tělo.

Mou bytost hluboce formuje to, co mé tělo prožívá. Vždyť kdo by mohl popřít hojivé účinky relaxace na lidskou psychiku?

Co zahaluje mé nitro a odhaluje mou identitu?

Tělo je výrazem a projevem duše. Kolik gest nás nevědomě prozrazuje: úsměv či zamračení, jiskra nebo potemnění v očích, bezděčné pohyby, slova nebo jen pouhý tón hlasu!

Má bytost promlouvá jazykem těla. Něžnost a jemnost mého srdce se projeví v polibku, ve stisknutí, v sexuálním vzrušení. Můj způsob bytí a sebepoznání ovlivňuje podobu mého těla. Avšak jak málo se znám!

Mezi tělem a duší může ale vzniknout určitá propast: vůbec se v sobě nevyznám. Jako by mezi nimi byl zmatený, do jakési míry dvojznačný vztah. Na jedné straně je tělo tím, jak si je uvědomuji, na druhé straně mi brání v bezmezném odevzdání se. Snaží se chránit mé nejhlubší nitro. Uzávirá mě do vnitřního světa, aby mě ochránilo před světem vnějším. Někteří lidé se cítí ve svém těle velmi špatně. Tělo pro ně představuje určitou tíhu a bariéru ve vztahu k druhým lidem. Dokonce i tvář může mást. Jak snadno se může stát pouhou maskou! Člověk se bojí ukázat se takový, jaký je. Má osobnost je utvářena tím, jak se oblékám, líčím, jaký mám účes: Jsem to opravdu já, nebo si jen tak na někoho hraji?

Tělo je pro mě zkrátka jak neproniknutelné tajemství, tak brána k druhému člověku. Zahaluje mé nitro, odhaluje mou totožnost. Protože jsem to já, ale současně také někdo jiný a dokonce ještě něco jiného. Při fyzické bolesti cítím silně jeho přítomnost, která si mě bez okolků podmaňuje. Najednou se pro mě stává mučírnou, ze které nemohu uniknout! ... Bůh dobře ví, jak člověka ničí, když jeho tělo trpí. Mnohdy tady ani duše nic nezmuže.

Stačí sebemenší nemoc nebo jen nevolnost a hned mě to srazí na kolena. Jen mě trochu zabolí zuby nebo hlava a už jsem vyveden z míry a nemohu myslet!

Vytvářím své tělo a ono zase vytváří mě

Tělo je stejně jedinečné jako duše. Kdyby bylo možné změnit je, změnila by se současně i celá bytost. Duše tělo individualizuje nebo spíš personalizuje, což není totéž. Obráceně můžeme říci, že způsob jakým s tělem zacházím, mě „zvěčňuje“ anebo zosobňuje.

Tělo mi nebylo svěřeno již předem hotové. Naopak je na mně, abych je postupně utvářel. Tělo je řečí duše, ale duše zase postupně formuje tělo ke svému obrazu. Navzájem se rozvíjejí k novému obrazu.

„Mírné srdce je tělu k životu, radostným srdcem zkrásní tvář.“ (Př 14,30; 15,13)

Jak je mnohdy těžké žít v souladu s tělem! Jak je těžké přijmout je, zvláště v období dospívání, kdy v nás probíhají pronikavé změny. Je těžké žít s takovým tělem, protože zkrátka jen žít není vůbec lehké. Je těžké „stávat se“ a být sám sebou!

Srdce mluví skrze tvář a ruce

Proč se do občanského průkazu nedává fotografie kolena nebo snad ramena? Proč se tam vlepují fotografie tváře a někdy i otisky prstů?

Ruce a tvář! Jsou to jediné části lidského těla, které nás prozrazují, kterými se dáváme a které o nás hodně vypovídají. Otvírají tajemné hloubky srdce! Ostatní části lidského těla toho mnoho nevyjevují. Vypovídají jen o druhové příslušnosti. Jsou anonymní a neosobní. Až na několik drobných konstitučních detailů jsou u všech lidí stejné.

Proto se přirozeně stydím za svou nahotu. Mám strach z toho, že mě lidé uvidí jinak, než jak se dávám a odhaluji já. Že na mně bude spatřeno, co sám na sobě nevidím; něco jiného než to, co sám vystavuji a jak se sám sděluji. Mám strach z toho, že budu degradován až na jakousi věc, až k odcizení. Zvíře se nestydí za svou nahotu; nemá totiž duši.

V první knize Mojžíšově, Genesis, se dovídáme, jak Adam s Evou náhle zjistí, že jsou nazí. To je pro ně vzrušující zjištění! Nutně pohledem spočinou na ženské a mužské nahotě. Není to pro ně vlastně nic nového. Změnil

se však pohled sám. Dříve byl plný rozjímavého klidu, nyní je zvědavý a chtivý. „Uviděli, že jsou nazí“ znamená, že už nehleděli přímo jeden druhému do tváře. Jejich pohled ztratil průzračný jas a jejich těla nebyla již ve světle.

Slovo cudnost není ani tak nové, jako spíše pozapomenuté! Vyjadřuje instinktivní snahu chránit si nehlubší nitro před násilnými zásahy zvenčí. V případě nebezpečí zvoní na poplach. Bezohledné vystavování nahoty je určitá forma agrese, protože její krása již nevyvolává jen nevinný obdiv a pokojné okouzlení, jak asi tomu bylo v ráji. Vzrušuje k žádostivosti, a posléze k pohlavnímu spojení. „Nahota souvisí intimně s láskou. Opravdová láska nahotou neplýtvá.“ Pokud má dojít ke spojení, je přirozené, aby se tak stalo v důvěrném soukromí.

Oděv těla zušlechťuje

Proto také ve většině zemí člověk odedávna nosí šaty (jakmile skončil animální věk). Odívá se nejen z klimatických důvodů a z koketerie, ale především na základě zvláštního instinktu, který zvířatům úplně chybí. Oblečení se stalo podstatnou součástí civilizační kultury všude tam, kde nedošlo k násilnému zásahu do lidské přirozenosti. Bezostyšný nudismus vede k živočišnosti. Je to návrat k primitivnímu stadiu. Ústup a úpadek.

Šaty vypovídají hodně o vkusu, o uměleckém cítění, zkrátka o celkové kultuře (báječně o tom svědčí Muzeum odívání v Paříži). Každá doba, stejně jako sociální prostředí, má své charakteristické oblečení. Odívání patří mezi nejkrásnější způsoby komunikace a projevů. V odívání jde o krásu. Je obdivuhodné, jak šaty dovedou zhodnotit přednosti lidského těla a přitom využívají i sexuální přitažlivosti. Podobně jako je leckdy působivější tlumené osvětlení, než když bije ostré světlo do očí.

„Člověk se nestydí za něco, co je mu cizí.“ Rdíš-li se za nahotu svého těla, pak jedině proto, že jsi to ty sám. Cudnost neruší, hledí-li jí lidé do tváře. Proto jsou tvář a ruce jediné části lidského těla, které šaty většinou nezakrývají. V křesťanství na rozdíl od hinduismu mají přednostní roli ruce a tvář.

Ruce: Gesta při křesťanské liturgii jsou zaměřena na držení paží a rukou. Postoje podle Hathajógy se soustřeďují na nohy, pánev a páteř. Buddha má ruce složené v klíně, zatímco Kristus na kříži má ruce široce rozpažené.

Věrně vystihneme zásadní rozdíl mezi křesťanským pojetím člověka a pojetím ve východních náboženstvích, jestliže srovnáme nadzemskou, bezvýraznou Buddhovu tvář s tváří Krista z Turinského plátna, která je bolestí změněná k nepoznání. Zatímco na jedné tváři všemožně zakrývané rány splývají v dokonalou masku, na druhé, zcela oddané tváři, se zračí smíření s prožitou bolestí. Na jedné straně naučená strnulost a necitlivost,

na druhé smířená zranitelnost; na jedné vyrovnanost, na druhé ztýraná krása; mlčení obrácené do sebe, na druhé straně soustředění s otevřeností k bližnímu. Jeden hermeticky uzavírá své nitro před vnějším světem, druhý je naopak zpřístupňuje skrze prožité rány. Jsou to dva protilehlé světy. Proti sobě stojí přítomnost a nepřítomnost.

www.vira.cz - z knihy: Daniel Ange „Tvé tělo je stvořeno pro lásku“



Co jste nám napsali o víře

Příspěvky jsou otištěny bez obsahových úprav tak, jak byly předány a vyjadřují názory pisatelů a tudíž za obsah odpovídají sami autoři.

Svatost všedního dne (2. pokračování)



Cesta svatosti všedního dne se může nazvat „cesta mariánská“, neboť světec všedního dne pohlíží na nadpřirozeno a přirozeno jako na živý harmonický celek, protože osoby nadpřirozeného světa lnou k sobě vřelou láskou. Otec a Syn jsou jedno v Duchu svatém. Kdo vidí Syna, vidí i Otce a kde je Syn, tam jistě najde i Pannu Marii, Matku Boží, Matkou svou - a tak jako v životě na zemi, právě tak spolu pokračují v započatém díle i v nebi.

Co z toho pro nás vyplývá? Jak říká Pius X.: „Nejsnadnější, nejbezpečnější a nejkratší cesta k nebi je cesta s Matkou Boží“.

A tak neváhejme jitrní zasvěcení vložit do Mariiny dlaně, aby tak okamžiky dne byly všechny milé Bohu po celý nastávající den.

Vše spočívá na naší vůli, která jako jediná mohutnost je úplně svobodná, a kterou máme v moci. Jsme však přeci odhodláni jít cestou svatosti, proto nenechme si diktovat svými smysly, jsou nebezpečnými rádci, jsou slabé, chtivé, jdou za rozkoší, domnělým blahem. Nechtějme pro své pohodlí stát se dezertéry. Na své pohodlnosti musíme dnes obzvláště pracovat – kde se totiž objeví změkčilost, tam není daleko k pohodlnosti, lenosti a nedostatku obětavosti. Také náladovost je projevem slabé vůle, vnáší nepokoj do poměru k Bohu, k lidem, ku práci. Připravuje rodinu, domov o kouzlo tepla, pokoje. Vnáší nervozitu, poněvadž druzí se musejí obávat, co zase mohlo vést k pokažení nálady.

Zkusme to se sv. Františkem z Assisi, který je patronem našeho kostela. Ten si vytknul být svobodný od čtyř „P“: 1. od pohodlí, 2. od požitku, 3. od

přízně lidí, 4. od poct. Nebuďme tedy lidmi nálad a povrchnosti, buďme lidmi principů a hlubin.

Shrňme si to: Dokonalost (svatost) tkví ve spojení s Bohem – ze strany Boží se nám dostává milosti svátostmi a svátostinami, ze strany lidské spějeme ke svatosti vírou a láskou a cesta lásky k Bohu se děje vůlí, která je vrcholem – souhrnem lidské přirozenosti.

Denně se modlíme „... buď vůle Tvá ...“ Přidejme k tomu: Posilni, Pane, vůli mou, aby byla ve shodě s Tvou, a Ty, Matko, při mne stůj, u svého Syna za mne oroduj.

zaslala Soňa Šenková

&

Okénko do knihovny

&

autor: Radek Daniel a Hana Phillips Knoblochová
název: POVÍDÁ SE, POVÍDÁ ...
z obsahu: Barhulec

O tom, že dobré srdce je víc než hezký obličej

Vlnky rybníka se šplouchavě rozvalovaly po hladině. Vítr česal kadeře rákosí a ptáci v korunách stromů jákali nad krásným dnem. Celá okolní příroda se radovala z přicházejícího léta. Jediný, kdo nebyl nadšený tou krásou, byl malý pihovatý kluk. Seděl na starém vykotlaném stromě a popotahoval. Byl nešťastný a měl proč. Kluci a holky ze třídy se mu smáli, protože byl pihatý a zrzavý jako liška. „Copak za to můžu?“, říkal si pro sebe.

„Vypadám, jak vypadám – co s tím nadělám? Proč si se mnou nikdo nechce hrát?“, ptal se sám sebe. „Jediný kamarád jsi ty,“ řekl starému dubu, v jehož větvích tak rád sedával. „S tebou se cítím v bezpečí. Ty jsi stejně ošklivý jako já a opuštěný jakbysmet,“ řekl polohlasem Pavlík a pohladil staříčkový kmen.

„Jéé, podívejte, klucíí, už je zase na stromě,“ ozvalo se z dálky. Po cestě přicházeli jeho spolužáci – šli lovit pulce, žáby, rybky a jinou vodní havěť.

„On na tom stromě sedí snad i v noci,“ ušklíbl se Jirka.

„A čemu se divíš, ten strom se k němu hodí – je taky ošklivý,“ zahalekal Rost'a. „Klucíí, pojd'me mu dát přezdívku Barhulec.“ – Tak se totiž říkalo stromu, na kterém Pavlík seděl. Děti vyprskly smíchy a hned začaly skládat posměšné rýmováčky: „Barhulec, ošklivec, vezl bábu na kopec ...“

Když to Pavlík slyšel, bylo mu ještě hůř. Byl smutný a nejraději by se někde schoval. Od toho dne se dětem vyhýbal čím dál víc. Jen co skončila škola, utíkal domů, udělal si úkoly a pak, když bylo teplo, šel k rybníku plavat. Vodu miloval. Jen co ji kadeřavé pramínky slunečních paprsků tro-

chu ohřály, už se v ní mrskal jako rybička. Kraul, prsa, znak – plaval jako závodník. Ve vodě se cítil jako doma. Stačilo, aby se ponořil do vln – a v okamžení na své trápení zapomněl. Děti mu však nedaly pokoj ani ve vodě. Posměšně na něj pokřikovaly ze břehu: „Barhulec, ošklivec, plave jako puškovec!“

Jednoho krásného teplého dne seděl Pavlík zase na stromě a pozoroval bělásky, vážky a štěbetající ptáčky, když vtom se od rybníka ozvalo volání o pomoc: „Jirka se topí, Jirka se topí, pomozte mu někdo!“, křičel zoufale jeho malý bráška.

Pavlík neváhal, skočil ze stromu dolů a hrrr k rybníku. Vrhel se po hlavě do vody, až to žbluňklo. Voda se rozvířila a už si to rázoval ostrými tempy k tonoucím. Doplavil k Jirkovi, popadl ho za vlasy a táhl ke břehu. Vypadalo to, že je s ním konec. Vytáhl jeho bezvládné tělo na břeh a pokoušel se o umělé dýchání. „Ráz dva, ráz dva ...“, snažil se Pavlík. Ostatní děti stály kolem a ani nedutaly. Pak Jirka konečně otevřel oči. Chvilí koukal na Pavlíka a nakonec se mu z ústa vydralo: „Ba-barhullec! Ď-díkec ...“.

Pavlík byl rázem mezi dětmi hrdina. O jeho odvaze se za chvíli vědělo všude. Ve škole dostal pochvalu od samotného ředitele, Jirkovi rodiče mu koupili veliký nafukovací člun – a to nejdůležitější: děti se mu přestaly posmívat. Vzaly ho mezi sebe a byly rády, že mají tak skvělého kamaráda. Vždyť na tom, jak kdo vypadá, vůbec nezáleží. Důležité je, jací jsme uvnitř, a v tom mohl být Pavlík vzorem pro ostatní.

A co se stalo s přezdívkou? Od té doby patřila zase jen starému stromu, a tomu ani trochu nevadila.



Tuto a další knihy se půjčují na faře v knihovně každou neděli po mši svaté do 10 hodin. Po osobní domluvě s některou z knihovnic (M. Jirásková, S. Šenková, Š. Koutná) si lze knihy půjčovat i v jiné dny.

Knihy si lze nejen půjčovat, ale v nabídce v kostele si je také kupovat. Kdo má zájem o knihy jiné, objednáme mu je v knihkupectví Jonáš - Litoměřice.

Šárka Koutná



- Učitel náboženství probírá s dětmi vlastnosti Boží. Děti říkají: „Je milosrdný, laskavý, dobrý, má nás rád, je pouhý duch.“ Katecheta chce ještě slyšet jednu vlastnost. Zeptá se: „Bůh je bez začátku a bez konce, jak se to řekne?“ Marek odpoví: „Je trvanlivý.“
- Tatínek připravuje děti na obřady Bílé soboty: „Nejdříve se půjde ven, tam se rozdělá oheň a pan farář ho posvětit.“ „To je fajn,“ jása Pepíček, „vezmeme si sebou buřty.“

Mše svatá – spojení s živým Kristem

dokončení

- I. **Obětování** - V čem spočívá láska? Daruji všechno. To činím v obětování.
- a) **Kladu na patenu sebe sama**, svou vlastní osobu. Obětujeme pokrm i nápoj, prostředky k životu – symbol pro náš život. Obětují svůj každodenní život, takový jaký je, svůj všední život, svůj konkrétní život. Chléb a víno jsou vzaty z každodenního života, z práce, z radostí a utrpení. Chléb a víno – strava – znamená práci, strava je i radost. Je v tom obojí. A všechno kladu na patenu. Tak se zcela daruji. Avšak daruji se s láskou, která je ryzí. A čím se tato láska, která je ryzí, vyjadřuje? Tím, že se obětují. Láska, která se neobětuje, není žádná láska. Co musí láska obětovat? Především to, co milovaný nechce mít, co milovanému působí zármutek. To jsou naše chyby, závislosti, které on nechce, neuspořádané závislosti, tzn. závislosti, které snad nejsou špatné, které jsou však překážkou, abychom s ním mohli chodit. To všechno kladu na obětní misku.
- b) Za druhé, co obětují? Obětují a tím dokazují, že to беру se svou láskou vážně, když kladu na obětní misku **své zvláštní předsevzetí**. To znamená, každý den jeden bod, který mi připadá těžký, jeden bod nebo jeden okamžik nebo oblast, ve které mohu skutečně prakticky dokázat, že to беру vážně. Obětování je: dělám to tak, jak to dělal také Spasitel, obětují se pro ty své, za svoji rodinu, za ty, kdo jsou v bídě, za ty, kdo mne prosili o pomoc, kterým snad nemohu pomoci, kterým musí pomoci Bůh. To všechno kladu na patenu.
- II. **Proměňování** - Tu se děje, že **Kristus vyrovnává**. On nastupuje na moje místo, on nahrazuje, co mojí oběti chybí. A i kdybych musel říci, že včerejší modlitby byly „červotočivé“, kladu mu všechno na patenu, on „červy“ vyjme, přidá k tomu svou modlitbu. Tak bude můj život doplňován, vyrovnáván, obnovován. Každá mše svatá je téměř obnova, je novým rozhodnutím z jeho i z naší strany.
- III. **Svaté přijímání**. Jdu do práce, ale on jde se mnou. Sváté přijímání nám říká, **jsme opět jednotou**. Nic nestojí mezi Bohem a námi. Otec a já jsme jedno. Kristus a já jsme jedno. Známe slova Spasitele: „Když přinášíš svou oběť a víš, že někdo má něco proti tobě, zanechej nejprve svou oběť a smiř se se svým bratrem“. To všechno konáme z naší strany. A co ten druhý snad nekoná, nahrazuje také Spasitel. Neboť on může opravdu všechno, také zlé použít k dobrému. Proto jsem vnitřně ze své strany jedno se všemi, dokonce s nepřáteli. To je ta vlastní vnitřní jednotota, která je nastolena nezištnou láskou, láskou, kterou nám předžil Je-

žíš. To je tajemství jednoty, která je pro nás zcela zvláštním způsobem úkolem, který nám byl darován mši svatou.

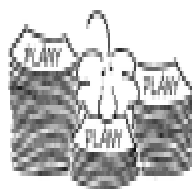
Mše svatá je svátost a svátost je jednání Boží. V této svátosti jedná Kristus. On vyrovnává, on nahrazuje, on obnovuje. Ať už jsem jakkoliv slabý, to nehraje žádnou roli. **Mše svatá je víc než pouhá modlitba.** Při obvyklé modlitbě stojí v popředí moje vlastní činnost, při mši svaté tam stojí činnost Kristova. Zde se uskutečňuje Boží div proměny. Tu na nás přichází Duch svatý, tvůrčí Duch svatý, který může dávat život a chce dávat život a bude dávat život, když máme důvěru. To by měl být náš cíl: každý den zabudovat do mše svaté, žít ode mše svaté ke mši svaté. Soustředíme naše síly na jeden den: **dnes být svatý!** Když to tak děláme, můžeme být přesvědčeni, že každá mešní oběť je skutečná a účinná obnova. Neboť ne my jsme při práci, ale Bůh. Být obnovován, to je můj cíl. Stávám se osvobozeným od svých hříchů. Je mi nově darována síla. Co je nám především darováno skrze mešní oběť je to, že jsme **osvobození od vlastního „já“, od kroužení okolo sebe.** Nemyslíme na sebe, myslíme na Krista. Nestavíme na sobě, stavíme na Kristu. Když slavíme tímto způsobem mešní oběť, pak budeme zažívat, že je pravda, co vyslovil sv. Pavel: „Všechno mohu v tom, který mě posiluje.“ Pak budeme zažívat, co řekl sám Spasitel: „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, ten zůstává ve mně a já v něm.“

Zpracováno podle P. Josefa Bezlera



Farní rada

Zpráva ze 3. zasedání Farní rady ze dne 14. 03. 2002



Ve čtvrtek 14. března 2002 se opět sešla Farní rada, aby se zabývala podněty od farníků a řešila i další otázky ze života naší farnosti.

• **Dlouhodobé úkoly**

Z jednání minulé FR zůstaly nedokončené některé úkoly - dokončení některých prací v kostele. FR tyto úkoly rozdělila mezi své členy a brzy dojde k jejich splnění.

Jako úkol časově neomezený zůstává zajištění lepší spolupráce, komunikace a dalšího poznávání nás farníků navzájem.

• **Webové stránky naší farnosti**

Na zasedání FR se rozvinula diskuse o vytvoření webových stránek (stránky na internetu) naší farnosti, které by obsahovaly informace o konání bohoslužeb, poutích aj. a byly by tak dostupné nejširší veřejnosti. FR získá k této otázce obsáhlejší informace a na jejich základě bude dále postupovat.

• **Biskup z naší farnosti**

Z naší farnosti pochází biskup Dr. Ignatius Arnož, který působil v Africe. P. Jirásek přednesl návrh, aby mezi naší farností a diecézí, kde tento biskup působil, byl navázán písemný kontakt. Pokusíme se zajistit tlumočnicka a o celé záležitosti budeme ještě informovat.

• Společná setkání farníků

Jelikož se blíží jaro a teplejší počasí to dovolí, rozhodla se FR, že uspořádá společná setkání farníků. Koncept těchto jednotlivých setkání bude teprve vytvořen. O každém takovém setkání budete s časovým předstihem informováni, abyste si mohli zajistit volné odpoledne.

Termín příštího setkání bude ve čtvrtek 11. 04. 2002 v 18:30. Program tohoto zasedání můžete ovlivnit i svými podněty. Byli bychom také rádi, pokud si myslíte, že byste mohli při řešení některých úkolů pomoci - vyznáte se ve vytváření webových stránek, pomohli byste při organizaci setkání, aj..

Zapsala Zuzana Bumbová



Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Antonín Musil	Místopředseda
Zuzana Bumbová	Zapišovatelka
Ing. Jaroslav Holada	Člen
Šárka Koutná	Člen
Pavel Kumst	Člen
Jiří Málek	Člen
Jaroslava Škodová	Člen
Ladislava Vopatová	Člen



At' dělá co dělá – je to špatně

Zamyšlení nad postavením kněze ...

Stane-li se, že káže o deset minut déle, říká se, že se rád poslouchá. Mluví-li při kázání trochu hlasitěji, říká se, že křičí. Mluví-li obvyklým způsobem, říká se, že mu není rozumět. Navštěvuje-li farníky, říká se, že se nedrží doma a že ho nikdy nenajdete v kanceláři. Nechodí-li na návštěvy, říká se, že je nafoukaný. Upozorní-li na hmotné potřeby farnosti, říká se, že jde po penězích. Věnuje-li každému ve zpovědnici dost času, říká se, že mu všechno dlouho trvá. Dává-li jen krátká ponaučení, říká se, že se nikomu pořádně nevěnuje. Je-li mladý říká se, že ještě nemá dost zkušeností. Je-li starý, říká se, že by měl odejít do důchodu. **Zemře-li, říká se, že měl ještě počkat, vždyť není nikoho, kdo by nastoupil na jeho místo.**

Ze zprávy z farnosti strašnické farnosti - VZKŘÍŠENÍ 2001/12, č. 43

Pout' do Dolního Žlebu

Zveme vás na putování do kostela Nejsvětější Trojice v Dolním Žlebu. Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2002				7. dubna
5. května	2. června	7. července	4. srpna	1. září
6. října	Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		3. listopadu	1. prosince

vlakové spojení (cena 12 Kč – **levnější je zakoupit zpáteční jízdenku!**):

Děčín hlavní nádr.	13:02	14:39	Dolní Žleb	14:58	17:30	18:35
Čertova Voda	13:12	14:49	Čertova Voda	15:04	17:36	18:41
Dolní Žleb	13:19	14:56	Děčín hlavní nádr.	15:15	17:47	18:52



Pout' do Dolního Žlebu

Naše odpolední pout' vlakem se vydařila, i když nás byl jen maličký počet. Cestou jsme se ještě z okna vlaku dívali na záplavy na Labi v oněch dnech. Při cestě do kostela jsme se jako pokaždé zastavili na místním hřbitově, kde jsme se pomodlili za zemřelou dívku, pro kterou Ježíš v jejím krátkém životě velice mnoho znamenal. Po modlitbě jsme se s malou Deniskou rozloučili a šli do kostela. Kostel byl rozzářen několika svíčkami a atmosféra při modlitbě růžence se mi hluboce vryla do srdce. Dvě starší ženy se ji s námi procítěně modlily. Byla to na počet malá pout', ale svým významem velká.

J. D.



Setkávání rodin

Bylo – nebylo? Pravděpodobně bylo - a doufám, že i nadále bude v pravidelných termínech, jak je uvedeno vždy na zadní straně. A protože nějak „vážně“ přísun informací z tohoto dění, činím zeštíhlovací proces *ZzF...*

R. S.



- Minulou neděli se v kostele četlo evangelium o uzdravení chromého. Při následujícím vyučování náboženství se pan katecheta ptá žáka, o čem bylo nedělní evangelium a uslyší odpověď: „No, vo tom vochrněným, přece!“
- Bratři misionáři se modlí před jídlem: „Hospodine, požehnej nám tento řízek a dej chléb těm, kteří ho nemají.“

Sněmovní kroužek



V neděli 17. března se na naší faře sešlo 6 účastníků sněmovního kroužku. Diskutovalo se nad tématickými okruhy 2. kapitoly (Zásady správného používání Bible v životě Církve), okruhy 2.1, 2.2, 2.4, 2.5. a vybraným odstavcem B4. Jak byste vy odpověděli na položené otázky?

2.1 Jaký význam přikládáme Písmu svatému mezi ostatními knihami?

Písmo svaté většina lidí chápe jako literární poklad. Povětšinou však laici naší farnosti přikládají Písmu důležité místo. Pro mnohé však Písmo svaté znamená mít jen Nový Zákon – celá Bible pro starší občany se jeví značně drahá a v dřívějších letech překlad Starého Zákona nebyl a celá Bible nebyla dostupná.

2.2.1 Dostáváme od těch, kteří mají slovo Boží vykládat, dostatečný výklad a pomoc?

Záleží na zájmu jednotlivce. Pokud má nejasnosti, náš pan farář je vždy ochoten a v dostačující míře podat výklad.

2.2.2 Máme možnost se někoho zeptat?

Možnost zeptat se a porozumět lépe Písmu svatému rozhodně máme, jen toho využít.

2.2.3 Co děláme pro lepší porozumění Písmu svatému?

Zavedli jsme v tomto roce alespoň jedenkrát v měsíci tzv. Večer s Biblí, kde každý má možnost říci svůj názor a vysvětlení se dostane ihned od duchovního vůdce. Obraz našeho společenství: Lidé sice žádají (alespoň se tak vyjadřují), aby byla čtena Bible s výkladem – avšak přijdou 3 – 4 a o těch by se dalo říci, že toho nepotřebují. Prostě není toto využito.

2.4 Známe a používáme nějakou knihu, zabývající se výkladem Písma svatého?

Ano – Lectio divina.

2.5 Jakou souvislost vidíme mezi texty Písma svatého a životem?

Pro náš vlastní život – návod vydat se na cestuездеjším životem v plnosti. Ale mezi naplněním a skutečností zeje veliká propast.

B 4 Četba v duchu Církve

Zde v mnohých případech stále ještě zaostáváme svou rigorózností (zkonstnatělostí) za inkulturací (včlenění novodobých kulturních prvků do života Církve) a aktualizací. Je velký rozdíl v prezentaci víry starých a mladých - chybí střed, kterým by ostré generační střety nebyly mnohdy tak násilné. Mladí by pak projevovali více zájmu.

Zpracovala S. Š.

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2002	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	5 714 Kč	1 481 Kč	0 Kč	
Únor	8 120 Kč	1 317 Kč	3 500 Kč	Svatopetrský halář
Součet	13 834 Kč	2 798 Kč	3 500 Kč	

R. S.

**Inzerát**

Komu zůstávají doma přečtené **noviny a časopisy**, můžete je přinést do kostela. Mohou posloužit českým občanům uvězněným v Německu. Jsou velmi vděční za každou možnost si něco českého přečíst.

P.František

**Nejen pro děti**

ZELENÝ ČTVRTEK VEČER, POSLEDNÍ VEČEŘE.
PŘI HOSTINÁCH SE TENDEY LEŽELO NA LEHÁTKÁCH.

HOŘKÉ PEČENÝ NEKVAŠENÝ
BYLINY BERÁNEK CHLĚB

UŽ I UČEDNÍCI PO-
CHOPLI, ŽE JDE DO
TUHÉHO.

JEDEN Z VÁS MĚ
ZRADÍ!

BUDU TO
JÁ ?

SNAD
NE JÁ ?

JIDÁŠ NEŘÍKAL NIC,
ALE POTICHU Z VEČE-
ŘADLA ZMIZEL.

30 STŘÍBRNÝCH, TO
SNAD ZA TO STOJÍ!?

JEŠTĚ NEŽ OPUSTILI VEČEŘADLO VZAL
JEŽÍŠ NEKVAŠENÝ CHLĚB A KALICH S VINEM...

TOTO JE MĚ
TĚLO...

TO JE MÁ KREV...

TO ŽASNU!

TO KONEJTE NA MOU PAMÁTKU!

PAK VYŠLI DO NOCI, DO ZAHRADY GETSEMANY
POD OLIVOVOU HOROU, KDE SE JEŽÍŠ MODLIL.
VĚDEL CO HO ČEKÁ, NA ČELE MU
STĚKALY KRŮPĚJE
POTU A KRVĚ.

OTČE, AŽ
SE STANE,
JAK CHCEŠ
TY!

VŠICHNI JEŽÍŠOVI PŘÁTELÉ SE
ROZUTEKLI, KDYŽ SE V ZAHRADĚ
OBJEVILI VOJÁCI S JIDÁSEM.

HNI SEBOU!

A PAK UŽ VŠE BRALO RYCHLÝ SPÁD.

V NOCI VYSLÝCHAN

RÁNO SOUZEN
ŘÍMSKÝM PROKURATOREM
PILÁTEM

BIČOVÁN

TAK TĚD SEŠ
KRÁLŮ KRÁLI!

KORUNOVÁN TRNÍM
PRO LEGRACI VOJÁKŮM

Chrám s
vedlejšími

Příslava tyz
Antonia

Golgata

Herodův palác

0 100 200 300 400m

Olivová hora

Getsemanská
zahradka

A PAK ZA MĚSTEM
UKRÍŽOVÁN. TO
VŠE SE ODEHRA-
LO BĚHEM NECE-
LÝCH 24 HODIN.
OD POSLEDNÍ
VEČEŘE NA
MÍSTECH, KTERÁ SI
MŮŽEME UKÁZAT NA
MODELU MĚSTA JERUZALÉMA.



JIŽ TEĎ HO MŮŽEME VIDĚT OČIMA VÍRY. PO SMRTI MU STANEME TVÁŘÍ V TVÁŘ. BUDE SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM SETKÁNÍM S PŘÍTELEM, NA KTERÉ SE MŮŽEME TĚŠIT?

vydává: <http://www.volny.cz/fatym>



Informace, aneb co se událo a co nás čeká



podle R. S.

- F **Víkend pro muže!** - Kde: Rybníště, školící a rekreační středisko Církve bratrské (Rybníště č.1, 407 51, tel.: 0413/381128). Kdy: 26.-28. dubna 2002. Lektor: Miloš Vyleťal. Témata: Být mužem – co to pro mne znamená, povolání k mužství, čtyři archetypy muže, moje silné a slabé stránky, zraní muže, jak naplnit své poslání Přihlášky: do 15. 4. 2002 (kapacita 25 míst) na adresu: František Růžička, Dukelských hrdinů 282, 417 42 Krupka; tel.: 0417/852315; mobil: 0602/282520; e-mail: frantisek.ruzicka@mukrupka.cz Příjezd: v pátek 17:00-18:30 (večeře). Ukončení: v neděli obědem kolem 13:00. Strava: je zajištěna celodenní,

v dostatečném množství. Pro včasné nahlášení počtu strávníků potřebuji Tvoji závaznou přihlášku co nejdříve. Ubytování: ve 2-6 lůžkových pokojích. Postele včetně lůžkovin. K dispozici je koupelna se sprchou. Nádherné okolí, rybník, příroda Nezapomeň na plavky!!! Cena: 500 Kč / víkend (v odůvodněných případech je možné požádat o slevu). Platba přímo na místě. Ostatní: pokud hraješ na kytaru nebo jiný přenosný hudební nástroj, vezmi si ho sebou. Budeme mít příležitost si spolu zazpívat. Pokud máš chuť vzít si buben jako na setkání s františkánem Richardem Rohrem – neváhej a vezmi ho sebou. Vezmi si pohodlné oblečení a přezutí, aby jsi se cítil příjemně. A také oblečení a obutí na vycházku v okolí. Nezapomeň: si vzít také Bibli, psací potřeby a dobrou náladu Závazná přihláška na víkend pro muže.

F **Arcidiecézní pouť** – 13. dubna se letos pořádá na Svaté Hoře Arcidiecézní pouť za povolání ke kněžství a zasvěcenému životu.

F **21. dubna** – den modliteb za povolání k duchovnímu stavu.



Z farnosti Děčín I

F **Pravidelné akce farnosti v Děčíně I**



◆ *Každou 1. neděli* v měsíci (7. dubna) se koná v kostele sv. Václava a Blažeje od 16:30 řeckokatolická bohoslužba.

◆ *Každý čtvrtek* od 20:00 do 22:00 je možnost prožít tichou adoraci v kapli u Malých sester Ježíšových v Boleticích.

◆ *Každý 1. pátek* v měsíci (5. dubna) v kostele sv. Václava a Blažeje po večerní mši sv. adorace. Tyto adorace jsou myšleny jako společné pro obě děčínské farnosti a střídají se při nich kněží obou farností.

◆ *Každou 1. sobotu* v měsíci (6. dubna) se koná pouť do mariánského kostela v Horní Polici. Společný odjezd vlakem je z Děčína hl. n. v 9:20 (z Východního n. 9:25) a mše svatá začíná v 10:30. Návrat je vlakem ze Žandova v 12:49 (v Dc hl. n. 13:22).

◆ *Každou sobotu* od 18:00 je možnost se zúčastnit (na faře v Křížové ulici) rozjímání nad nedělními liturgickými texty.

F **Aktuality z farnosti v Děčíně I**

◆ *Farní Informace (FI)* u sv. Kříže dostávají pomalu nový kabát a v květnu se počítá již s pravidelným vycházením. Číslo 2002/03 vyšlo ještě v půlce měsíce března, ale ve větším rozsahu. Můžete si v něm přečíst úvodník O. Pavla a prohlédnout pokus o vtip. Na druhé straně informací je nápadité představení nového kaplana P. Jaroslava Kuziemka.

Při té příležitosti mě napadlo, že je škoda, že jsem zde nenalezl žádné rozloučení s bývalým děčínským kaplanem – P. Janem Fexou.

♦ FI obsahují i velké množství příspěvků (Ohlédnutí za ekumenickým setkáním, Misijní koláč, Pozvánka – pro děti na Zelený čtvrtek, Výtvarná soutěž, Mimořádné sbírky, Výuka náboženství, Adorace ve Svatém týdnu). Protože většina již v době vyjítí našeho časopisu nebude aktuální, nebudu je zde uvádět a případné zájemce odkáži na půjčení FI na naší faře. I zde je situace pronikavě lepší. Máme zde nová čísla pravidelně k dispozici.

♦ Dalším článkem je hodnocení dotazníkové akce o FI. Je zde uvedeno např., že vyplněný dotazník vrátilo 42 farníků, což je necelá ¼. (Kolik asi dotazníků se vrátí u nás?) Vyplynulo, že FI se hojně čtou, 15 čtenářů tam nenalézá všechny pro ně důležité informace, více liturgie požaduje 30 čtenářů!, více ze života farnosti pak 34 osob a více informací z kultury 26 čtenářů. Co je důležité, přihlásilo se 18 přispěvovatelů. Z nejčastějších připomínek to byly: vydávat FI pravidelně a se začátkem měsíce, informovat o podmokelské farnosti (větší propojenost), vysvětlovat liturgické pojmy, ...

♦ Nejobsáhlejší příspěvek, věnovaný nejen patnáctiletému výročí provedení mše Missa Solemnis skladatele Miloše Boka (někteří jej znáte asi i z Jablonného ...), pochází z pera varhaníka Jana Záhory st.. Příspěvek je uveden bez zkrácení a dozvíte se tam mnoho zajímavostí, proto vřele doporučuji k přečtení.

♦ V posledním příspěvku s názvem „Velikonoce den po dni“ je možné se seznámit s obsahem významných dnů Svatého týdne.

Jak vidíte, FI prožívají obnovu. Pokud by ale mělo dojít k pružnější výměně informací mezi farnostmi, bude ještě nutné vybudovat elektronické spojení obou břehů Labe, které po přerušení stále nefunguje.



Posvátná znamení

Pro naše vzdělávání jsem vybral knihu *Posvátná znamení* od Doc. ThDr. Josefa Bradáče. Rád bych z ní pravidelně uváděl krátké pasáže, abychom si lépe uvědomili, co se to vše kolem nás děje a jak se máme při mši svaté chovat. Byl bych rád, abyste zde našli něco, co jste nevěděli a co vám pomůže lépe porozumět dění nejen v kostele.

R. Sticha



4. Liturgická místa

Jako užívá církev v liturgii hudby, aby posílila dialog mezi Bohem a člověkem, tak užívá i výtvarného umění, architektury, aby ještě více podtrhla podstatnost znamení v liturgii, neboť výtvarné umění, jako každé pravé umění,

zrcadlí krásu Boží a jeho posláním je přivádět člověka k Bohu, nestvořené krásy. „Je proto třeba, aby posvátné budovy a věci, náležející k Božímu kultu, byly důstojné, krásné a opravdu znamením a symboly nadpřirozených skutečností.“ (IG 253, SC 122). Přitom církev připouští k vytvoření liturgických budov, předmětů a rouch každé umění, pokud je pravé a živí víru a zbožnost shromážděné křesťanské obce, a neomezuje se na umění jednoho národa ani jedné kultury (IG 254; SC 123). Aby zabránila zneužití liturgických budov a předmětů pauměním, vyhrazuje si církev právo rozhodnout, co se jako znamení pro liturgii hodí a co ne. Rozhodující je při tom ryze prostota, ba apoštolská chudoba pravého umění (oproti kýčovitosti, prázdné okázalosti a pseudostylovosti) a jeho funkčnost, tj. aby liturgické budovy a předměty nejen nebránily, ale umožňovaly činnou účast věřících na liturgii (SC 124; 126).

a) Kostel

V češtině název „kostel“ pochází od lat. castellum, poněvadž původně byly svatyně u nás v areálu obehnaném hradbami (Velkomoravské říše), později na hradech i na vesnicích nebo městech pod ním, ale vždy opevněny hradbami. „Chrám“ je staroslovanského původu a značí tolik co dům. V germánských řečech (Kirche, church) je název odvozen od řeckého kyriakón, kyriaké (oikia), „dům patřící Pánovi“, latinského dominicum, podobně jako neděle se označovala za „den Páně“, kyriaké hémery, kyriakon, dominica. V románských řečech je název odvozen od ekklesia, église, chiesa, označující původně bohoslužebné shromáždění, a teprve druhotně dům, kde se shromáždění konalo. V prvních stoletích se takovým bohoslužebným shromážděním říkalo „domus ecclesiane“, odtud ještě zbytek v pojmenování „dóm“.

Na rozdíl od židů a pohanů první křesťané vědomě nestavěli chrámy, neboť v Novém zákoně je jím každý věřící (Řím 8-9; 1 Kor 3,16), a v důsledku toho i církev je příbytkem Božím, postaveným z živých kamenů (Ef 2,19-22; 1 Petr 2-5). Proto křesťané používali za bohoslužebná místa soukromé domy (Sk 2,46; 20,7), které nepovažovali za „posvátné“, ani je nesvětili, protože byly posvěceny přítomným Božím lidem. Avšak na začátku 3. století mají už některé křesťanské obce adaptované soukromé domy jen pro bohoslužebná shromáždění, eucharistii, agapy, útulek pro cestující bratry (dům v Dura Europos v Syrii z konce 2. stol.). V konstantinské éře se ve 4. stol. adaptovaly za kostely baziliky (původně basiliké - královská stavba, tržiště, soudní budova, královský palác, později jakákoliv honosnější dvorana). Palácová bazilika císařova s trůnním sálem a se skvostnými mozaikami se stala vzorem prvních křesťanských chrámů. Bazilika nad hrobem sv. Petra, vystavěná samotným Konstantinem, je toho příkladem. Její obdélníkový půdorys, zakončený vzadu půlkruhovitou apsidou, členěný ve vyvýšenou střední loď, oddělenou řadami sloupů od vedlejších se stal prototypem chrámů až do pozdního věku.

V Římě a v Africe se světská budova adaptovala pro křesťanské účely tak, že do středu apsidy byl umístěn trůn biskupa (katedra) a v kruhu lavice pres-

byteria, a tím už je kněžstvo prostorově odděleno od lidu, který zaujímá místo v lodi. Avšak uprostřed lodi nebo bezprostředně před apsidou je umístěn oltář, který je odevšad viditelný a je patrným centrem celého prostoru. Mezi oltář a loď věřících je snad pod syrským vlivem umístěno pódium pro scholu, často spojené s ambo. Nad oltářem je později zbudováno ciborium (střecha se sloupy), aby jeho význam byl ještě zdůrazněn. Bohoslužebné shromáždění má tedy tři ohniska: katedru biskupa, odkud řídí celou liturgii, ambo (od 11. stol. dvě, větší evangelní, menší epištolní), odkud se hlásá Boží slovo, a oltář, kde se koná eucharistická oběť a hostina.

Na Východě (v syrském prostoru) křesťané uzpůsobili baziliky podle židovského vzoru: bohoslužba slova se konala na vyvýšeném pódium (béma), odkud se také řídila ze sedadel presbyterů, do apsidy se umístil oltář, takže zde vzniká vlastní oltářní prostor. Tento antiošský typ, zdá se, ovlivnil později jak Západ, tak Východ.

Avšak na Východě, ještě v době Konstantinově, se prosadil typ centrální stavby pro křesťanský chrám (Boží hrob v Jeruzalémě, Hagia Sofia v Cařihradu), avšak i zde je oltářní prostor oddělen.

Vedle chrámů, které sloužily za nedělní a sváteční shromaždiště křesťanů, vznikly záhy nad hroby mučedníků, obyčejně na hřbitovech na okraji města, skromné svatyně, memoriae, které se proměnily brzo v nádherné baziliky nad hroby slavných mučedníků (Petr, Pavel). Díky velké úctě mučedníků na konci starověku se zachoval dodnes zvyk mít v každém kostele a oltáři malý hrob mučedníka (s jeho ostatky) nebo alespoň nějakého jiného světce.

Malé svatyně, označované jako oratoře, byly brzo spojeny a charitativní činností (diakonie). Také soukromníci mívali ve svých domech oratoře, zvláště za doby francké bylo pravidlem, že sídlo šlechtice mělo takovou oratoř, která se později stávala farním kostelem. Jedné oratoři na dvoře franckých králů v Paříži, kde byl uchováván plášť sv. Martina - cappa, vděčíme, že její název Sainte Chapelle se stal pojmenováním každé oratoře, kaple, a kněží, kteří tam konali službu, kaplani (cappellani).

Křesťanský kostel je nejprve posvěcen, než se začne užívat. Ve starší římské liturgii spočívalo svěcení kostela jenom v tom, že se do něho přenesly ostatky mučedníka za zpěvu žalmů, a pak byla sloužena slavnostní mše. Na sklonku prvního tisíciletí se však spojil římský ritus s obsáhlým galským obřadem, jehož hlavní myšlenkou je, že nový kostel má být do jisté míry pokřtěn a birmován. To je naznačeno trojím obcházením kostela a kropením svěcenou vodou zvenčí. Vnitřek je poznamenán křížem, sypaným popelem, a popsán abecedou (znak přijetí do vlastnictví). Pak je kostel zevnitř při trojím obcházení krogen svěcenou vodou a ve slavnostní modlitbě svoláno Boží požehnání na toto místo. Když se ukryjí sv. ostatky do sepulkra oltáře, je tento pomazán a biskupem sedmkrát obcházen a nakuřován. Pak jsou stěny pomazány na dvanácti místech ke cti dvanácti apoštolů, kteří jsou označeni jako základ církve

(Ef 2,20). Dvanáct křížů v takto konsekrovaném kostele připomíná toto „břimování“. Dalším mazáním oltáře a slavnou mší je obřad posvěcení kostela ukončen.

Doc. ThDr. Josef Bradáč (pokračování příště)



Neobvyklé zkratky:

SC - Sacrosanctum Concilium, Konstituce o liturgii II. vatikánského koncilu, 1963

IOE - Inter Oecumenici, Instrukce Rady pro provádění konstituce o liturgii, 1964

EM - Eucharisticum mysterium, Instrukce Kongregace obřadů, 1967

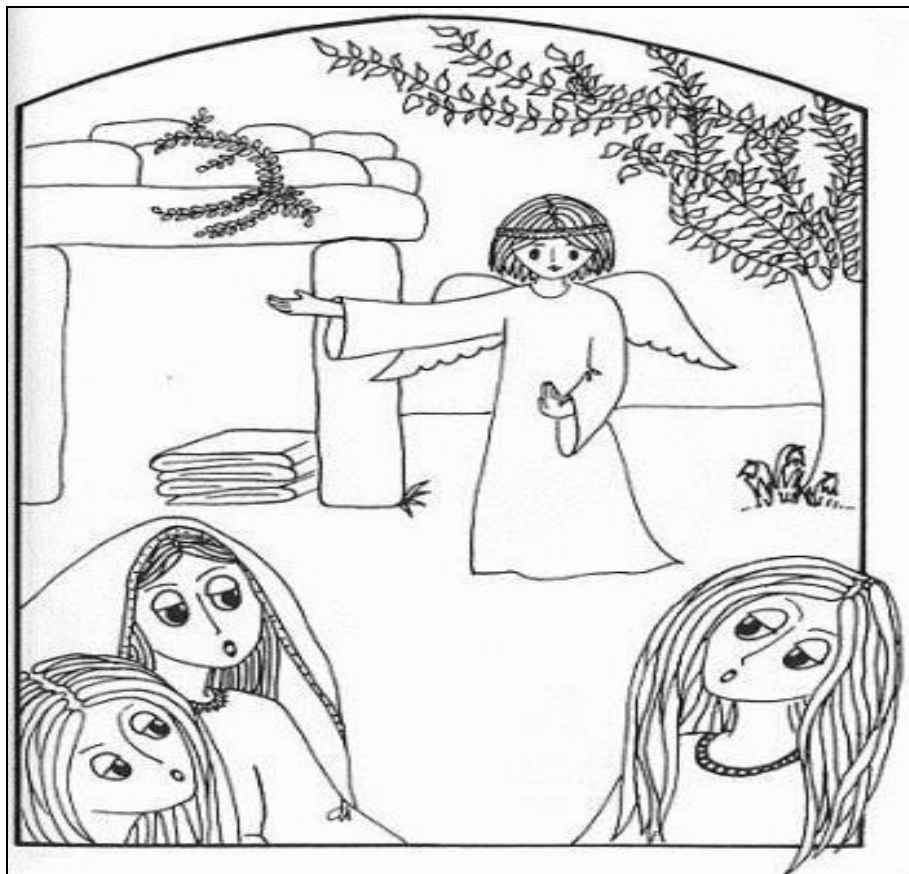
OBP - Ordo baptismi parvorum, Obřady křtu dětí, 1969

IG - Institutio generalis Missalis Romani, Všeobecné pokyny k Řím. misálu, 1969.



A ještě něco tvořivého

Copak asi obrázek představuje? A kdo ho nejlépe vybarví?



- Poutníci dorazili ke Genezaretskému jezeru ve Svaté zemi. Někteří se chtějí vykoupat. První odvážlivci vkročí do vody. Kolem jsou samé ostré kameny a tak opatrně našlapují. Tu se ozve hlas kněze, který je doprovází: „Teď už se nedivím, že Pán Ježíš raději kráčel po hladině.“
- „Mirku, řekni nám, proč slavíme Velikonoce?“ „Slavení Velikonoc ustanovil Pán Ježíš, když řekl Petrovi: Peč beránky mé!“



Slavnosti a svátky



LITURGIE

- | | | |
|-----|----|---|
| 8. | 4. | Slavnost Zvěstování Páně |
| 23. | 4. | Svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka |
| 25. | 4. | Svátek sv. Marka, evangelisty |
| 29. | 4. | Svátek sv. Kateřiny Sienské, panny a učitelky církve, patronky Evropy |



Významné dny

- | | | |
|----|----|--------------------|
| 7. | 4. | Světový den zdraví |
|----|----|--------------------|



Výroční dny biskupů

- | | | | |
|-----|----|-----------------|--------------------------|
| 4. | 4. | Mons. Paďour | narození (1943) |
| 5. | 4. | Mons. Ender | biskupské svěcení (1990) |
| 7. | 4. | Mons. Graubner | biskupské svěcení (1990) |
| | | Mons. Hrdlička | biskupské svěcení (1990) |
| | | Mons. Radkovský | biskupské svěcení (1990) |
| | | Mons. Lobkowicz | biskupské svěcení (1990) |
| 13. | 4. | Mons. Otčenášek | narození (1920) |
| 18. | 4. | Mons. Kajnek | narození (1949) |
| 23. | 4. | Mons. Koukl | kněžské svěcení (1950) |
| | | Mons. Cikrle | svátek |
| 24. | 4. | Mons. Paďour | svátek |
| 26. | 4. | Mons. Duka | narození (1943) |
| 27. | 4. | Mons. Škarvada | svátek |
| 30. | 4. | Mons. Otčenášek | biskupské svěcení (1950) |



Vyučování náboženství na naší faře

den	začátek od	věk	vyučující
úterý	16:00	12-17	Marie Jirásková (společenství děvčat)
středa	16:00	8-12	Soňa Šenková

Š e d ě n - P o d m o k l y

čtvrtek	13:45	9-10	Marie Jirásková
čtvrtek	15:00	12-13	Soňa Šenková
čtvrtek	16:00		P. František Jirásek (setkání ministrantů)



Setkávání



- ♦ každou 1. neděli ráno v kostele - dětská mše svatá
- ♦ každou 1. neděli od 13:45 - pout' do Dolního Žlebu
- ♦ každou 3. neděli od 14:30 na faře - sněmovní kroužek
- ♦ každé 3. úterý - dětská mše svatá
- ♦ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ♦ každé úterý od 18:45 na faře - nácvik zpěvu
- ♦ každý 2. čtvrtek v měsíci od 18:30 - setkání Farní rady
- ♦ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ♦ každý 4. čtvrtek v měsíci od 18:45 - Biblický večer
- ♦ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ♦ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer



Setkávání v Jílovém

- ♦ vyučování náboženství pro děti - v neděli 11:30 - 12:15
- ♦ setkávání na faře (modlitba a rozhovory) - každý pátek od 20:00



Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	07:00	
Úterý		17:30
Středa	07:00	
Čtvrtek		17:30
Pátek	07:00	
Sobota		19:00 (Bynov)



Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:40	Kostel Nejsvětější Trojice
Libouchec	2. Neděle	15:00	Kostele Tří králů
Tisá	4. Neděle	15:00	Kostel sv. Anny



☞ Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 28. dubna 2002, před 1. nedělí v květnu ☞